

הסוף: 60 ק"מ מקאהיר, אחד המקומות המעטים שבהם רואים סימנים של בריחה מצרית מבוהלת.

לומר. כל אחד מאיתנו המיר מייד את העוזי והרובה הבלגי בקלצ'ניקוב, ואת מקלעי ה-0.3 בגוריונוב.

אני חוזר לחטיבה עם השבויים. רואה את המח"ט מוזהב, לא מגולח, ועיף. הוא אומר כי נתכונן להישאר כאן הרבה זמן.

שבת, 27.10. שוב טורקים שטח לחי פש שבויים. מביאים עימנו את אנשי הרכב של החטיבה. הלוקחים משאיות רבות חורה לחטיבה. מגלים בסיס טילים עם טילים, מדווחים. מגיע בהליקופטר אורי בן-ארי, קצין מטה בפיקוד דרום. אלה טילי טאם 2. הוא מבטיח חופש בהליקופטר למי שיגלה טאם 6. חוזרים לחטיבה. הגיע אישור להוציא חיילים לחופש. אמיר אורן מנחם אותנו. אין דבר, כולכם תספיקו להיות פעמים רבות בבית...

הולכים לישון מוקדם. האפלה מחלטת, ואין מה לעשות.

ראשון, 28.10. הרדיו מודיע על הסי-כס להעביר אספקה לארמיית השלישית. יוצאים שוב לסריקות. מיקי המכונאי עוצר ליד כל אוטו מצרי, ומחפש צפצפת אוויר. אנו מחפשים מטפייכיו, הקצף שלהם מקרר בקבוקי שטיפה במהירות.

מגיעות גלויות מילדות בעורף, וכמה ענו להם ועתה קיבלו הבילות. כולם רוצים לטלפן הביתה, אבל אין קווים. הקמ"ן החטיבתי, מספר כי ראה בעיניו גייפים מצריים שבאו לחלץ נפגעים בטנ"קים שלהם.

אנו מבחינים מרחוק בכמה מצרים. אני יורה באוויר והם נשכבים. מתקרבים ומגרי לים 30 מצרים, שברחו מן הארמייה השלישית, ורוצים לעבור לצד קאהיר. אחד מהם נפצע, ואנו חובשים אותו. לקחנו את כולם למחנה שבויים.

יום שני, 29.10. שוב סריקות. רואים בדרך את שיירת האספקה לארמייה השלישית, ממתניה ליד הכביש. בדרך הודעה: חוזר מייד, יש מיקלחת-שדה.

המיקלחת זו חווייה. מיכלית וממנה יוצא צינור עם עשרה פתחים. הכל פתוח ללא מחסה. אתה מתפשט ועומד תחת המים. האחראי מכונן מים לפי חושו, ולאחד זה קר מדי ולשני זה חם מדי. פותחים מים לחמש שניות. אחר הפסקה לסיבון, ושוב פותחים לעשר שניות בלבד. לרוב אתה נשאר עם הליכלוך והסבון, וצריך להורידם במגבת. לפחות תנינם לכל אחד לבנים וגרביים נקיים. אחרי המיקלחת אני יוצא עם החוליה הטכנית להביא גייפים מצריים, חוזרים בלילה.

יום שלישי, 30.10. יוצא לתצפיות לאורך הקו, עם הקמ"ן. המצרים מתחפרים רים חזק, הביאו הרבה טנקים. בכל מקום הרבה טילים. הגענו לאחד הגדודים שלנו, המתאונן כי טרם קיבלו מסות ומשקפות. הוא לא היחיד.

חוזרים בערב לחטיבה ושומעים כי למחר רת יעצור סיכום המילחמה עבור ענף היסטוריה צבאית.

זהו הסוף, בינתיים. אם קראו לענף היסטוריה, אפשר להפסיק לכתוב.

החניונים שלנו ניכרים מרחוק לפי הריח. מחרבנים בחוק, ולא קוברים את הצואה. בכל מקום אצלנו מפוזרת טינופת. מחנה מצרי נקי ומסודר. אם ראית בונקר, וסביבו טינופת והכל זרוק ומפוזר, סימן כי צה"ל היה כאן ופרץ והרס, למצוא שלל.

בכל בונקר היו ספרים רבים. כימטט כולם בערבית, אבל מצאתי גם ספרים ב"אנגלית. לכל חייל מיטה וארון סגור, עם מצעול. בארון הרבה סבון רחצה, סוכר, והחוכרת של עבד-אל-נאצר הפילוסופיה של המהפכה. במחנות אין הרבה תמונות, ובמידה שיש, יש יותר של נאצר מאשר של סאדאת. לפי התעודות רואים כי יש

אלפי לירות מצריות: שלל קופה ברזים הטילים

הרבה סטודנטים, כולם צעירים. המון תמונות של החיילים, מטיילים ליד הפירמי-דות, צילומים עם חתיכות בקאהיר.

השבויים שתפסנו, כולם נקיים ומגורי לחים, ובגדיהם נקיים. לכל אחד חגור, ובו מנת-ברזל המכילה חלבה, קופסת בשר קטנה (עתונאים מטוממים הישור את מנת-הברזל הגדולה הקרב שלנו...). מנות הקרב שלהם נהדרות. בשר יוגוסלבי טעים ביותר. המון קופסאות גבינה דנית מעולה, עליה חיינו שבועיים לפחות. המון קמח, אורז, טה וקפה. לא מצאנו אפילו חבילת אחת של קלפים, ואף לא בקבוק עראק. 99 קולה היה הרבה.

הציוד שלהם מצויין. מכוניות שהן למעשה מיפעל לעיבוד שבבי נוסע עם גנרי טור, להפעלה עצמאית של המחרטות. בכל מחנה מרפאה משוכללת, אמבולנסים. מכונניות עם ציוד-קשר מעולה ביותר. מכשירי רייהקשר של אנשי הקומנדו שלהם הם טנקים כמו ווקייטוקי, תוצרת רוסיה, עם הוראות באנגלית. עם אניות וללא אנטנה חיצונית. טווח כמו גי.ר.סי. על הגייפים הקרביים שלהם מכשירי קשר תוצרת אר"צ-ת"ר-בריית של הפירמה "פאיי".

הדבר המוזנח היחיד שראיתי זה הרכב, לא מטופל ממש. הגשק שלהם — אין צורך

שלהם. לוחות-פיקוד מרכזות, טיפים עם סרטי הפעלה לטילים — דבר שלא ייאמן. תוך כמה שעות באו לשם כל הגנרלים שלא ראו דבר כזה בחייהם. לגדוד שיצא החוצה היה קולונל, מפקד, שיצא עם משרתו, נהגו ועוזרו. יתר הקצינים ניסו להתחזות כטוראים.

לקחנו אחד דובר אנגרי לית עמנו, ונסענו מבונקר לבונקר, כשהוא קורא להם להיכנע. עד הערב אספנו כשש מאות שבויים, עשרות כלי-נשק וציוד רב, כולל עשרות משאיות. הובלנו את הכל לחטיבה, כשאני נוסע במכונית המוסקו-ביץ של הקולונל, שנותרה שלמה.

יום שישי, 26.10. בחמש אנו חזר רים לאותו מחנה, להשלים את הסריקה. בתוך הבונקר מגלים כספת ענקית. טלי מתחיל לעבוד עליה עם אומלים ופטישים. ותוך רבע שעה היא פתוחה.

בסנים ערימות מיסמכים וכסף מצרי, השווה ל-24 אלף לירות שלנו. אנו לוקחים הכל למח"ט. הוא מורה לנו מייד לחפש את כל הקופות בגיורה, לפתוח את כולן ולהביא את תוכנם אליו.

בימים הבאים היינו פותחים כל יום קופה או שתיים, אבל כסף יותר לא נמצא, רק מיסמכים. בישיבות המטה בערב היה המ"פ מוסר דיווח-שבון על מעשי הפלוגה, ופרק מיוחד על פעולות מחלקת הגנבים. כעבור שבוע פתח טלי קופה בשתיים וחצי דקות!

כל היום אנו טורקים מחנות, ותופסים שבויים. המחנות המצריים כולם נקיים ומסודרים. בכל מחנה מועדון ולידו פרחים, וכן פרחים ליד מגורי הקצינים. כל הבונקר קרים ועולים מבחוץ עם מנעולים, והכל נקי ומסודר. יש להם בתי-שימוש, והם מחרבנים רק בהם. איי-אפטר למצוא פיסת נייר או קופסת שימורים.

(המשך מעמוד 24) להתקדם כמה שיותר מהר. אנו זזים בכל המהירות. הגענו לטסה לפנות ערב, ואנו ממשכים לכיוון הגשרים על התעלה. ממי תינים בתור הארון עד שהגיע תורנו לעבור, בחמש לפנות בוקר.

יום רביעי, 24.10. אנו בעיר פאיד. שש בבוקר. ממשכים הלאה, יורדים ממנה דרך ההרים, כדי להתחבר עם כביש פאיד-קאיר.

השטח כולו נכבש אתמול על-ידי כוח אחר, ואנו וצריכים להשלים און הכיבוש והטהרה. אנו דוהרים דרך המידבר, בענן אבק ענק. מגיעים לכביש, והחטיבה מתרסת מכל צד שומעים יריות. הרדיו מודיע כי הפסקת-אש מלאה שוררת. איוה בלוף!

יום המישי, 25.10. על הסיור הוטלה משימה: לסרוק את כל מחנות הטילים באזור. השטח מלא מצרים. תוך שבוע תפסנו כ-1800 שבויים, מתוך כ-7000 שבויים מצריים בסך הכל. כל האזור מלא מיכלאות. השבויים, חלקם טורנים, רובם צמאים ורעבים, כולם ללא נשק, כאשר הם נתפסים.

חיילינו מתייחסים אליהם יפה. כולם יודעים כי יש הרבה שבויים שלנו בידיהם, ויכולים להתנקם חזרה. אני מגלה כי המצרים, לפני היתפסם לא גלחמים, אך גם לא מתמסרים. אני מתקרב לבונקר, צועק בערבית לצאת ולהרים ידיים, ואין כל תגובה. הכללים של צה"ל אומרים לזרוק רימון ולתקוע צורר, ואז להיכנס. אולם במקרה כזה הורגים או פוצעים מי שבפנים. אני רואה כי אם אני נכנס בזהירות, כל מי שבפנים מרים יד מייד. הם לא יורים חזרה, אבל מסתתרים בתוך וזה כי ישאירו אותם, ובלילה יעברו את הקווים.

החיילים שלי מרוגזים על שאיני יורה לבונקרים לפני היכנס, אבל אני מעדיף להסתכן קצת בעצמי, ולא להרוג אתם. כשאני מגיע לבונקר גדול במיוחד, אני משליך רימון-עשן, ואז יוצאים כולם החור צה עם ידיים מורמות.

אנו מגיעים לבסיס-טילים ענק. במרכזו בונקר עצום, נעול מבפנים. מנסים לפרוץ את הדלת. ללא הצלחה. משליכים רימון עשן מלמעלה, מפתחי האיוורור, אין תגובה. אנו שולשי גייפים במקום. שלי של זאביק ועוד אחד של נחום, קציני-הגנדה. בחוק חונה מכונית מוסקוביץ חדשה. אנו מסתובבים סביב, כשנחום צועק: הבחי חין במצרי מנסה לצאת מפתחי האיוורור. יורים והורגים אותו. או משליכים פנימה ארבעה רימוני-עשן, ועוד כמה נרות עשן גדולים. עוברת חצי שעה, ולפתע הדלת נפתחת. ויוצאים ממנה כשלוש מאות וחמיי שים מצרים בשירה ומחיאות-כף.

פשר השימחה נודע תוך כמה דקות. בחצי השעה שהחזיקו אותנו בחוק

כשנכנסנו פנימה, נדהמנו. היה זה הפי-קוד המרכזי של הטילים בכל התעלה. הבונקר נראה כמו חדר פיקוד שילוח טיל לירח. בסרטים אמריקאיים. המוני מפות חשמליות מסביב, עם נורות נכבות ונדלי-קוט המציינות את כל בסיסי הטילים